

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **A. T.**
zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou
advokátní kancelář se sídlem 120 00 Praha 2, Karlovo náměstí 18

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem 140 21 Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3
poštovní schránka 155/SO

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 4. 2020, č. j. MV-43398-4/SO-2020,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

I. Vymezení věci

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 30. 4. 2020 zamítl správní orgán odvolání žalobce a potvrdil správnost rozhodnutí orgánu I. stupně, kterým bylo Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky. Orgán I. stupně rozhodl dne 15. 1. 2020 pod čj. OAM-1024-71/DP-2015 o zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě.

2. V rozhodnutí nejprve žalovaný rekapituloval celé správní řízení, uvedl, že žalobce pobýval na území České republiky na základě zaměstnanecké karty vydané s platností od 1. 8. 2011 do 31. 7. 2016. Žalobce podal 13. 1. 2015 žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě, a to dle § 46 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“).
3. Orgán I. stupně žádost žalobce zamítl rozhodnutím ze dne 4. 7. 2018 pro nesplnění podmínky § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., žalobce se odvolal a žalovaný dne 11. 10. 2018 rozhodnutí orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil k novému projednání.
4. Dne 20. 5. 2019 byl sepsán do spisu úřední záznam o tom, že součástí spisu jsou i utajované informace, poskytnuté Policií České republiky či zpravodajskými službami, které jsou za podmínek § 17 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) vedeny mimo spis pod sp. zn. V-90/2018-OAM, přičemž s ohledem na povahu daných podkladů není možné, aby se s nimi účastník řízení seznámil, neboť by došlo ke zmaření účelu jejich utajení. Ze záznamu do spisu rovněž vyplývá, že správní orgán I. stupně v obecné rovině konstatoval, že jednání účastníka řízení představuje ohrožení bezpečnosti České republiky a jejích obyvatel.
5. V dalším rozhodnutí žalovaného se uvádí, že následně byla žádost žalobce orgánem I. stupně zamítnuta rozhodnutím ze dne 17. 6. 2019 podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. g) a § 9 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., a to pro důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, o němž žalovaný rozhodl dne 18. 9. 2019 zrušením rozhodnutí orgánu I. stupně a vrácením věci k novému projednání, s tím, že závadné jednání účastníka řízení obsažené v utajované informaci vedené mimo spis není možné podřadit pod neurčité právní pojmy obsažené v § 9 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb.
6. Posléze byl v rámci nového projednání dne 6. 1. 2020 sepsán záznam do spisu, z něhož plyne, že součástí spisového materiálu jsou další utajované informace poskytnuté Policií České republiky či zpravodajskými službami, které jsou za podmínek § 17 odst. 3 správního řádu uchovávané mimo spis pod sp. zn. D256/2019-OAM, přičemž s ohledem na povahu daných podkladů není možné, aby se s nimi účastník řízení seznámil, neboť by došlo ke zmaření účelu jejich utajení. Ze záznamu do spisu rovněž vyplývá, že správní orgán I. stupně v obecné rovině konstatoval, že jednání účastníka řízení představuje ohrožení bezpečnosti České republiky a jejích obyvatel. Dne 15. 1. 2020 orgán I. stupně na základě shodných ustanovení (viz bod 5) zamítl žádost žalobce pro důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu. S odkazem na novou informaci měl orgán I. stupně za to, že jednání účastníka řízení je způsobilé ohrozit bezpečnost státu a jeho občanů, toto jednání vychází z osobní činnosti účastníka řízení a vztahuje se k delšímu časovému období. Správní orgán uvedl, že informace dostatečně popisuje jednání účastníka řízení a obsahuje podklady, na základě nichž si lze učinit úsudek o její věrohodnosti.
7. Žalovaný v rozhodnutí následně popsal odvolací důvody žalobce s tím, že tyto nepovažoval za důvodné, po nahlédnutí do písemností, obsahujících utajované skutečnosti považoval tyto skutečnosti za podřaditelné pod pojem „ohrožení bezpečnosti státu“, resp. uvedl, že existuje důvodné nebezpečí, že by účastník řízení mohl při svém

pobytu na území ohrozit bezpečnost státu. Obsah utajovaných informací považoval žalovaný za dostatečně konkrétní, obsahující časové a místní údaje a rovněž způsob činnosti, která by měla být v rozporu se zájmy České republiky.

8. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí dále považoval rozhodnutí orgánu I. stupně za dostatečně odůvodněné, z povahy věci není možné, aby se účastník řízení s utajovanou informací seznámil, v podobě záznamu ve spisu mu byl alespoň v obecné rovině sdělen obsah utajované informace, resp. to, co z něho vyplývá. Absence obvinění žalobce sama o sobě nevylučuje užití zákonných opatření, na základě nichž byla jeho žádost zamítnuta. Napadené rozhodnutí dále uvádí, že utajovaná informace obsahuje údaje o činnosti, která je v rozporu se zájmy České republiky, resp. která směřuje proti její bezpečnosti i jejích obyvatel, chování účastníka řízení detailně popsane v utajované informaci lze považovat rovněž za závažné narušení veřejného pořádku. Bez pochyby jej lze považovat za osobní chování účastníka řízení, co do aktuálnosti pak je z informace zřejmé, že účastník řízení se takto projevuje kontinuálně po delší dobu, zcela určitě se nejedná o jednorázové, náhodné jednání, u kterého by se dalo předpokládat, že se v budoucnu nebude opakovat. V poskytnuté informaci bylo, dle přesvědčení žalovaného, jednání dostatečně popsáno, zdrojem informací je navíc operativní činnost prováděná podle zákona č. 154/1994 Sb., o bezpečnostní informační službě. Za poslední, avšak nejdůležitější znak považoval žalovaný naplnění požadavku dostatečnosti závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, tedy proporcionality mezi opatřením a závažností jednání. Žalovaný zde sdílí závěr orgánu I. stupně, že chování účastníka řízení, popsane v informaci, představuje závažné ohrožení zájmu společnosti na potírání kriminality.
9. Žalovaný dále ve svém rozhodnutí považoval za splněné podmínky využití principu přiměřenosti, a to i v souladu s čl. 8 odst. 2 Evropské úmluvy.

II. Žalobní námitky

10. Žalobce namítal porušení správního řádu, konkrétně v ustanovení § 2, § 3 a dále §§ 50, 52 a 68, když žalovaný nepostupoval v souladu se zákony, nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem jeho věci, nezjistil ani všechny rozhodné skutečnosti, nepřihlížel ke všemu, co vyšlo v průběhu řízení najevo a dostatečně neodůvodnil své úvahy při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona.
11. V žalobě uvedl žalobce, že je státním příslušníkem Libanonské republiky, na území České republiky pobývá od r. 2006. Ke své žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě – uvedl, že je jediným společníkem a jednatelem jejímž prostřednictvím provozuje obchod SecondHand a zároveň je v uvedené společnosti zaměstnán na základě Rozhodnutí o povolení k zaměstnání, vydaného příslušným úřadem práce. Ve své žalobě žalobce dále popsal žalovaným vydaná rozhodnutí ve své věci, tak, jak soud popsal v části I. (výše).
12. Žalobce považuje celé správní řízení ve věci za vedené s cílem jeho žádosti nevyhovět, a v konečném důsledku jeho osobu vystavit situaci, kdy s ohledem na předmět odmítnutí, nemá možnost účinné obrany proti jejímu obsahu. Od počátku je správní řízení provázeno nesrovnalostmi v dokumentech, které byly dokládány, i s ohledem na další správní řízení, která jsou v jeho věci ještě vedena, jedná se o řízení ve věci zaměstnanecké karty, zahájené dle 22. 12. 2014. Tato jeho žádost byla vzata zpět a řízení bylo zastaveno.

Dalším řízením je jeho žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, zahájené 4. 9. 2017, které bylo správním orgánem přerušeno, a to opakovaně. V žádném z uvedených řízení nebyla zmínka o možném závadovém jednání žalobce.

13. Další žalobní námitkou je nesouhlas žalobce s organizací správního orgánu co do možnosti nahlížení do spisu a seznámení s podklady, když po výzvě správního orgánu mu bylo sděleno, že v řádné lhůtě 5 dní není volný termín a následně stanovené datum 15. 1. 2020 sděleno při návštěvě, že spisový materiál již na pracovišti není. V uvedené souvislosti žalobce poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 23. 8. 2007, čj. 7 Afs 45/2007 a též ustanovení § 2 správního řádu – zde zásadu legitimního očekávání, vytvářející předpoklad pro předvídatelnost činnosti veřejné správy. Žalobce je přesvědčen, že správní orgán se v jeho případě účelově nedržel své ustálené praxe s ohledem na velkou vytiženost pracovišť vlivem množství žadatelů a nízké kapacity pracoviště.
14. S poukazem na judikaturu NSS pak žalobce žádá krajský soud o důkladné posouzení toho, zda utajovaná informace čj. D256/2019-OAM obsahuje dostatečně konkrétní informace, co do konkrétních osob a jednání účastníka řízení, která specifikovaná činnost je v rozporu se zájmy České republiky a zda vyplývá přímo z chování žadatele, např. z konkrétních styků s dalšími osobami. Žalovaný i správní soudy musí mít možnost zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost zpravodajské informace a její relevantnost ve vztahu k bezpečnostnímu řízení. Z povahy tajné informace a v souladu s platným právem žalobce nemá k obsahu informace přístup, nemůže se k ní vyjádřit, a to i přesto, že by jinak měl mít právo účinně se v rámci zásad spravedlivého procesu bránit. Přístup, kdy jiný oprávněný zájem toto právo převyší, je jistě pochopitelný, ovšem s ohledem na závažnost důsledků je kladen na soud požadavek vyváženosti a správného hodnocení, když přezkoumatelnost rozhodnutí je zde více než omezená. Informace, na níž se žalovaný odvolává, by měla být proto dostatečně konkrétní, obsahující časové i místní údaje a rovněž údaje o způsobu činnosti, která má být v rozporu se zájmy České republiky. Žalobce se k žádné z uvedených skutečností nemohl vyjádřit, vysvětlit, případně tuto vyloučit, může pouze konstatovat, že pokud zpravodajská služba nevyhodnotila svá zjištění správně, tvrzení se nezakládají na pravdě.
15. Žalobce je přesvědčen, že je bezúhonnou osobou, nebyl a není členem žádné organizace, představující nebezpečí bezpečnosti České republiky, nikdy s takovou organizací nespolupracoval a nesměruje k jednání, kterým by bezpečnost státu mohla být ohrožena. Respektuje a váží si právního řádu země, o jejíž povolení žádá, respektuje i důvody, pro které není možné tajnou informaci poskytnout, soud však má možnost její věrohodnost přezkoumat. Poukazuje v dané souvislosti na rozhodnutí NSS ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 6/2012, z něhož plyne, že „k zamítnutí žádosti z důvodů veřejného pořádku proto může být přistoupeno výhradně v situacích, kdy se cizinec dopustil jednání (nebo alespoň existuje jasná hrozba takového jednání), které představuje dostatečně závažné ohrožení základního zájmu společnosti, typicky v podobě nejzávažnější trestné činnosti“.
16. Další rozhodnutí NSS čj. 1 As 175/2012 ze dne 6. 2. 2013 pak předpokládá, že v takových případech se musí jednat o intenzivní poruchové jednání, nikoliv o bagatelní prohřešek. Stanovisko žalovaného znamená pro žalobce velký zásah do osobní integrity, oddanosti, věrnosti určitým zásadám a principům, pevnosti charakteru, čestnosti, poctivosti a bezúhonnosti se nezpronevěřil. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný reagoval písemným vyjádřením ze dne 13. 7. 2020. Poukázal na to, že skutkový stav věci, jakož i průběh správního řízení od podání žádosti žalobce do vydání pravomocného rozhodnutí, je dostatečně popsán v žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 30. 4. 2020. Je dále přesvědčen, že lze plně odkázat na odůvodnění tohoto rozhodnutí, nebo žalobní námitky se prakticky shodují s odvolacími, které žalovaný v uvedeném rozhodnutí vypořádal.
18. Žalovaný nemůže přisvědčit ani námitce, směřující na nesrovnalost v dokumentech, které byly k věci dokládány s ohledem na další správní řízení. O všech žádostech cizince jsou vedena samostatná řízení, která jsou v různých fázích, ze skutečností, namítaných v žalobě, navíc žádné nesrovnalosti nevyplývají a pokud byly žalobci známy, měl je konkrétně uvést.
19. Žalovaný je přesvědčen, že závadové jednání žalobce obsažené v utajované informaci vedené mimo spisový materiál pod sp. zn. D256/2019-OAM, kterou správní orgán obdržel dne 6. 1. 2020 od zpravodajských služeb, je možné podřadit pod neurčitý právní pojem „ohrožení bezpečnosti státu“ a je tak dán důvod pro zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. g), a s § 9 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb. Správní orgány srozumitelně vysvětlily, že s ohledem na režim utajení („D“ – důvěrné), a v souladu s § 169m odst. 2 a 3 cit. zákona nebylo možné se konkrétními skutečnostmi uvedenými v utajované informaci zabývat v rozhodnutích správních orgánů, neboť tyto nejsou oprávněny obsah utajovaných informací jakkoli popsat, ani s nimi žalobce seznámit.
20. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců proto považuje za splnění všechny podmínky pro zamítnutí žádosti žalobce, napadené rozhodnutí bylo vydáno dle jejího přesvědčení na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo řádně odůvodněno a je souladné s platnými právními předpisy. K pochybení ze strany správních orgánů nedošlo, nebyly porušeny základní zásady správního řízení. Žalovaný považuje za důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu a navrhuje proto zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Replika žalobce a jím dodané další podklady soudu

21. V replice ze dne 7. 8. 2020 žalobce připomněl, že byl žadatelem o dlouhodobý pobyt za účelem podnikání, a současně dne 22. 12. 2014 požádal o vydání zaměstnanecké karty. V počátku disponoval povolením k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, které bylo s platností do 31. 7. 2016. Žalovaný správní orgán zahájil dne 28. 1. 2015 správní řízení o zrušení předmětného pobytového oprávnění, v uvedené době již probíhala dvě výše zmíněná řízení. Ta byla podána dle tehdejšího znění zákona č. 326/1999 Sb., důvodem jeho zpětvzetí žádosti o zaměstnaneckou kartu byla změna tohoto zákona, kdy zákon nepřipouští nadále pobývat na území ČR v rámci pobytového oprávnění zaměstnanecká karta v případě zaměstnání ve společnosti, kde je osoba statutárním orgánem.
22. Žalobce v průběhu řízení průběžně dokládal požadované dokumenty prokazující jeho podnikatelskou a pracovní činnost. Několikrát poukazoval na nesrovnalosti ve spisových materiálech, kdy listinné důkazy byly přikládány do jiných spisových materiálů, což mělo za následek zamítnutí žádosti pro nesplnění podmínek. Dne 4. 9. 2017 podal žadatel

žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, toto řízení bylo 25. 2. 2019 přerušeno a na str. 4 bylo uvedeno, že žádost netrpí žádnými vadami a dosud nebyl zjištěn žádný z důvodů pro její zamítnutí. Žalobce cituje znění ust. § 75 zákona č. 326/1999 Sb., s tím, že je nepochopitelné, jak dospěl žalovaný k závěru u případu udělení nejvyššího pobytového oprávnění, že zde k uvedenému datu neexistuje žádná překážka a v případě nižšího stupně pobytového oprávnění existuje utajovaná informace s čj. V90/2018-OAM již z r. 2018, vedená pod stupněm utajení „Vyhrazené“, bránící ve vydání nižšího stupně pobytového oprávnění. S ohledem na dosavadní správní řízení, která spolu úzce souvisí, má žalobce pochybnosti o uváděných utajovaných skutečnostech, a cítí se diskriminován. Žalobce přiložil rozhodnutí žalovaného vydaná v dalších správních řízeních, vyjádření k žádosti o povolení dlouhodobého pobytu ze dne 27. 5. 2018, návrh na předvolání svědků k jednání soudu, písemné vyjádření M. P., T.e A., M. V., J. J., M. J..

23. Po jednání krajského soudu dne 17. 12. 2020 zaslal žalobce soudu Převzetí společenské záruky ze dne 31. 12. 2020, a to Ing. T. Al-H., za celou rodinnou firmu .dále fotokopii Darovací smlouvy mezi společnostmi o daru 3.000,- Kč. Dalším podkladem je, kdy žalobce trpí roztroušenou sklerózou od r. 2017. Dále žalobce soudu předložil Potvrzení o tom, že žalobce a jeho společnost jsou pravidelným dárce potřeb domova a také Darovací smlouvu, uzavřenou dne 19. 5. 2019 s .

V. Jednání krajského soudu

24. Dne 17. 12. 2020 zástupkyně žalobce připomněla, že žalobce požádal 15. 1. 2015 o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, věc trvala 5 let, žádost byla zamítnuta z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. Žalobce je přesvědčen, že správní orgány nepostupovaly v souladu se zákony a nezjistily všechny rozhodné skutečnosti. V ČR pobývá žalobce od r. 2006, proti skutečnostem, na nichž žalovaný postavil své odůvodnění, se nemůže bránit, neví, co mu je připisováno. Je nemocný, trpí roztroušenou sklerózou. Rozhodně nemá zájem státu škodit, chtěl by soudu předložit společenskou záruku někoho, kdo ho dobře zná. Po příjezdu do ČR začal pracovat, platil řádně všechny poplatky a pojištění, je ve společnosti této země plně integrován. Měl známost s českou občankou, ale tato skončila. V ČR si žalobce otevřel svůj podnik, je rád, že má možnost se zde léčit. V Libanonu by musel opět začínat od nuly, žít ve stresu, zde žije jako spokojený člověk. Rád by měl děti, spokojený domov. Má obchodní vazby na Německo, tyto by případně ukončil, neví, co udělal špatně.
25. Při dalším nařízeném jednání dne 14. 4. 2021 pak zástupkyně žalobce zrekapitulovala průběh celého řízení ve věci žalobce, ten se oženil, aby mohl založit rodinu, což s ohledem na své onemocnění považuje za časově urgentní. I nadále žalobce navrhuje zrušení napadených rozhodnutí žalované, na náhradu nákladů řízení účtuje náklady právního zastoupení. Pověřená pracovnice žalovaného k námitce o neseznámení žalobce s podklady uvedla, že žalobce byl vyzván ve lhůtě k seznámení se s podklady, nedostavil se a nepožádal o její prodloužení. Objednal se po lhůtě, ovšem stejně by se obsah utajené informace nemohl dozvědět. Komise nemůže zasahovat do sdělení bezpečnostních složek státu, tyto rozhodují o rozsahu informací samy. Komise rozhodně neměla v řízení žádné postranní úmysly, seznámení žalobce s obsahem utajených skutečností nebylo možné.
26. Krajský soud zamítl v průběhu prvního jednání návrh žalobce na provedení důkazů předvoláním svědků, neboť konstatoval jejich písemná prohlášení (viz bod 22), která charakterizují žalobce jako poctivého člověka, který je integrován v naší společnosti, pracuje, je odpovědný a pomáhá i různým spolkům, chránícím zvířata, přispívá na dobročinné účely. Soud dospěl k závěru, že navržení svědci by již jiné skutečnosti, než které obsahují písemné podklady, neuvedli. Soud pak v rámci druhého jednání ve věci konstatoval i listinu, kterou předložil Ing. Talal Al-Hallak, a to jako převzetí společenské záruky, s tím, že žalobce je mu znám jako čestný, pracovitý, pravdomluvný a spolehlivý člověk, takto ho zná již od jeho mládí, pracuje, cítí se zde dobře, naučil se česky a navázal osobní kontakty. Je uzavřený, málomluvný, žije pouze prací a pro svoji nově založenou rodinu. Vzhledem k nemoci hodlá co nejdříve mít děti a starat se o ně, záruka je podávána jménem celé rodinné firmy Krajský soud při jednání dne 17. 12. 2020 konstatoval, že se senát seznámil s obsahem dokumentů, které vyžádal od žalovaného, a které jsou vedeny mimo spis v režimu „důvěrné“ a „vyhrazené“ – D 256/2019-OAM a V-90/2018-OAM. O tomto úkonu byl sepsán úřední záznam dne 23. 10. 2020.
27. Účastníci řízení setrvali na svých závěrečných návrzích.

VI. Posouzení věci krajským soudem

28. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).

29. Ze správního spisu v průběhu jednání krajský soud konstatoval jeho podstatný obsah, kdy z jednotlivých dokumentů plyne, že žalobce podal v lednu 2015 žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, o jeho žádosti bylo rozhodnuto orgánem I. stupně 4. 7. 2018, žalovaný dne 11. 10. 2018 toto rozhodnutí zrušil, věc vrátil k novému projednání, dne 17. 6. 2019 byla opět orgánem I. stupně žádost žalobce zamítnuta a 18. 10. 2019 opětovně žalovaným toto rozhodnutí bylo zrušeno. Po doplnění řízení vydal orgán I. stupně rozhodnutí dne 15. 1. 2020, žádost žalobce zamítl, toto rozhodnutí již žalovaná potvrdila a to rozhodnutím, proti němuž byla podána žaloba. Z obsahu správního spisu plyne, že žalobce průběžně doplňoval ke své žádosti vyžadované podklady, v případě vydání prvního rozhodnutí orgánu I. stupně mu bylo vytýkáno, že nepředložil doklad, který by prokazoval naplnění požadavků uvedených v § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., nedoložil měsíční příjem nejméně v částce 20.410,- Kč. Z důvodu neposkytnutí přiměřeného poučení účastníka řízení žalovaná rozhodnutím ze dne 11. 10. 2018 vrátila věc k novému řízení, žalobce poté předložil dodatek k nájemní smlouvě a povolení k zaměstnání, potvrzení o příjmu a doložení neexistence daňových nedoplatků, účetní uzávěrky za r. 2016 a 2017, ve spise je dále založena zpráva Krajského ředitelství Policie hl. města Prahy o pobytové kontrole na adrese sídla firmy žalobce, vč. fotodokumentace. Dne 20. 5. 2019 vyplývá z úředního záznamu, že účastníkovi řízení je dáno na vědomí, že v jeho případě jsou podkladem pro vydání rozhodnutí rovněž písemnosti, které jsou za podmínek § 17 odst. 3 věta druhá správního řádu uchovávány odděleně mimo spis, a to pod značkou V90/2018-OAM. Jedná se o utajované skutečnosti, poskytnuté správnímu orgánu Policií České republiky nebo zpravodajskými službami, u kterých nelze využít nahlížení do spisu, účastník řízení se s nimi nemůže seznámit v jakékoliv podobě, neboť by došlo ke zmaření účelu jejich utajení. Zjištěné osobní jednání účastníka řízení představuje nebezpečí ohrožení bezpečnosti České republiky a jejích obyvatel. Žalobce dále doložil do spisu oddací list, z něhož plyne, že dne 10. 7. 2018 uzavřel sňatek s paní R. S.. Následně bylo vydáno rozhodnutí orgánu I. stupně ze dne 17. 6. 2019, kterým byla zamítnuta žádost žalobce již z důvodu nebezpečí ohrožení bezpečnosti státu. Žalovaná považovala po přezkoumání věci utajovanou informaci za nedostatečnou pro podřazení pod právní pojem „ohrožení bezpečnosti státu“ a rozhodnutí orgánu I. stupně zrušila, žalobce předložil další potvrzení správce daně a PSSZ, rovněž zdravotní zprávu o tom, že trpí roztroušenou sklerózou, a následně je obsahem správního spisu úřední záznam o doložení utajované informace, vedené mimo spis, a to pod značkou D256/2019-OAM. Na podkladě této zprávy pak došlo k vydání rozhodnutí orgánu I. stupně ze dne 15. 1. 2020 a následně žalobou napadeného rozhodnutí žalované.
30. Ze všech výše uvedených skutečností plyne, že v daném případě je mezi účastníky řízení sporným zejména moment, představující naplnění či nenaplnění možného podřazení skutečností, obsažených v utajovaných informacích, vedených mimo spis, pod neurčitý právní pojem „ohrožení bezpečnosti státu“, plynoucí z obsahu ustanovení § 9 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 16. 8. 2015 – „policie odepře cizinci vstup na území, jestliže je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit mezinárodní vztahy České republiky“.
31. Jak krajský soud výše (bod 27) uvedl, seznámil se s oběma informacemi, vedenými mimo spis na základě § 17 odst. 3 správního řádu, a po seznámení se s těmito podklady dospěl k závěru, že podmínky pro aplikaci ustanovení § 9 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb. správními orgány byly v daném případě naplněny. Týž právní předpis pak ve svém

ustanovení § 56 odst. 1 písm. g) upravuje, že „dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3 ministerstvo cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti uvedené v § 9 odst. 1 písm. a), b), g), h), i) nebo j)“.

32. Krajský soud předně uvádí, že utajované informace představují specifický podklad rozhodování správních orgánů, s nímž již z povahy věci nelze nakládat standardním způsobem. Obsahem utajovaných informací jsou skutečnosti shromážděné zpravodajskými službami či dalšími orgány státu za účelem ochrany bezpečnosti státu a jeho demokratického zřízení. Způsob nakládání s utajovanými informacemi a režim jejich soudního přezkumu je proto výsledkem snahy o vyvažování zájmů státu na straně jedné s protichůdnými zájmy jednotlivce na straně druhé (v podrobnostech viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011 – 101).
33. Uváděné vyvážení se zajišťuje prostřednictvím specifické role správního soudu v rámci přezkumu správního rozhodnutí, jehož podkladem byla utajovaná informace. Právě s ohledem na to, že je to až soudní přezkum, který v souladu se shora uváděnou judikaturou představuje vyvážení omezení procesních práv účastníka řízení, je zcela nezbytné, aby se soud s utajovanou informací přímo seznámil, a je povinen ověřit zejména hlediska věrohodnosti, přesvědčivosti a relevance takové informace ve vztahu k závěrům, které z ní správní orgán vyvodil; úkolem správního soudu však není přezkoumávat pravdivost takových informací (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015 – 40, č. 3667/2018 Sb. NSS).
34. Judikatura Nejvyššího správního soudu zformulovala požadavky na posuzování kvality utajovaných informací. Úkolem soudu ve správním soudnictví je zhodnotit zejména jejich věrohodnost, přesvědčivost a relevanci ve vztahu k předmětu správního řízení (rozsudek ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011 – 101, či rozsudek rozšířeného senátu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015 – 40). Z utajovaných informací musí být dále zřejmé, jakým způsobem byly získány a o jaká konkrétní skutková zjištění se opírají (nesmí se jednat o pouhé názory a domněnky zpravodajské služby), tak, aby bylo vůbec možno učinit si úsudek o jejich věrohodnosti (rozsudek ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012 – 28).
35. Rovněž Evropský soud pro lidská práva v rozsudku velkého senátu Regner proti České republice ze dne 19. 9. 2017, stížnost č. 35289/11, uvedl, že z pohledu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, není zpřístupnění všech relevantních důkazů absolutním právem, pokud zde existují převažující zájmy na ochraně národní bezpečnosti, případně další zájmy, které je třeba vyvažovat oproti právům účastníka řízení. Z citovaného rozsudku vyplývá, že v případech, kdy bylo stěžovateli z důvodů veřejného zájmu odepřeno seznámit se s důkazy, musí soud podrobně zkoumat rozhodovací proces a ujistit se, že v co největší míře splňoval požadavky na kontradiktornost řízení a rovnost zbraní a skýtal dostatečné záruky ochrany zájmů dotčené osoby (viz bod 149 rozsudku). Současně zdůraznil nutnost podrobit rozhodování správních orgánů v těchto specifických případech úplnému právnímu i skutkovému soudnímu přezkumu, během něhož mají soudy přístup ke všem utajovaným dokumentům. Obdobné požadavky pak plynou i z judikatury Soudního dvora EU, například z rozsudku velkého senátu ze dne 4. 6. 2013, C-300/11, ve věci ZZ proti Secretary of State for the Home Department. Též judikatura Ústavního soudu akceptovala specifika bezpečnostního řízení, resp. řízení, v nichž se jako podklad

rozhodnutí uplatňují utajované informace (nález ze dne 12. 7. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 11/2000, nález ze dne 6. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 377/04). Pokud jde o bezpečnostní řízení, „Ústavní soud respektuje skutečnost, že s ohledem na specifika a význam rozhodování ve věcech utajovaných skutečností, kdy je velmi zřetelný bezpečnostní zájem státu, není možné vždy garantovat všechny běžné procesní záruky spravedlivého procesu (např. veřejnost jednání). I v takovém typu řízení je úkolem zákonodárce umožnit zákonnou formou realizaci přiměřených záruk na ochranu soudem, byť - podle povahy věci a s přihlédnutím k charakteru příslušné funkce - na ochranu i značně zvláštní a diferencovanou.“

36. Krajský soud chápe obtížnost situace žalobce, který argumentoval tím, že pokud mu není znám obsah informací, na jejichž základě správní orgány vydaly zamítavá rozhodnutí k jeho žádosti, nemůže žádným způsobem případně vyvracet reálnost podkladů a jeho postavení je tak v průběhu řešení věci velmi slabé. Z výše uvedené judikatury jak NSS, tak ale i ESLP a Ústavního soudu je však patrné, že zájem bezpečnosti státu je zájmem, který nad uvedeným procesním právem jednotlivce zásadně převažuje. Právní úprava této problematiky pak je založena jednak na vedení utajovaných informací mimo spis a na skutečnosti, že žalobce k takovým podkladům nemá přístup a kromě obecného objasnění s nimi nemá možnost seznámení.
37. Krajský soud považoval obsah utajených informací za natolik závažný, že dospěl k závěru, že je možné je podřadit, jak uvádí v bodě 31, pod jinak neurčitý pojem „ohrožení bezpečnosti státu“ a v této souvislosti pak odkazuje a plně souhlasí se závěry napadeného rozhodnutí žalované, které na str. 5 – 7 popsaly argumentaci pro zamítnutí žalobcova odvolání. I krajský soud po seznámení se s obsahem uváděných informací bezpečnostní služby považuje tyto za věrohodné, přesvědčivé a relevantní, souhlasí rovněž s hodnocením žalované, provedeným k čl. 8 odst. 2 Evropské úmluvy co do převažujícího veřejného zájmu na zachování veřejné bezpečnosti a předcházení zločinnosti oproti zákazu zásahu do soukromého a rodinného života účastníka řízení na území České republiky. Jako reálné soud hodnotí i vyjádření žalované o tom, že není s to ovlivnit a naplánovat činnost zpravodajských služeb, které utajované informace poskytly.
38. K případnému rozporu jednání správního orgánu s požadavky ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu pak považoval krajský soud argumentaci žalované za dostatečnou k tomu, aby nepřistoupil k případnému zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro procesní pochybení, neboť v konečném závěru, jak plyne i z bodu 30, žalobce ani jeho zástupkyně nemohli být s obsahem doložené utajené informace seznámeni a naznačený případný postup soudu by tak byl zcela formalistický.
39. V průběhu jednání soudu žalobce apeloval na skutečnost, že se oženil, protože i s ohledem na své onemocnění chtěl záhy založit rodinu, též zmínil možnost ukončení svých obchodních styků s jiným státem EU. Krajský soud žalobci sdělil, že podkladové informace se těchto skutečností nedotýkají. Soud je v této souvislosti přesvědčen, že tak přispěl i k určitému objasnění otázky přiměřenosti, která je jedním z důležitých momentů přezkumu správnosti, zákonnosti a objektivit napadeného rozhodnutí. Krajský soud přitom chápe, že žalobce je integrován v české společnosti, zapojil se i do dobročinných aktivit, tyto skutečnosti však, s ohledem na výše popsané, nemohl při svém rozhodování upřednostnit, a to ani po předložení společenské záruky a písemných svědectví výše citovaných.

40. K žalobní námitce nedostatečného zjištění stavu věci krajský soud připomíná, že ve výsledné fázi rozhodování správní orgán dospěl k zamítnutí žádosti žalobce z důvodů, které jsou výše popsány, tedy z důvodu existence informací, poskytnutých bezpečnostními orgány ČR, které, jak soud zhodnotil, opodstatňují aplikaci § 9 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., žalobní námitku proto považuje za neopodstatněnou. Krajský soud po přezkoumání a projednání věci neshledal žádné věcné, ani procesní pochybení správních orgánů, které by mohlo vést k závěru o nepřezkoumatelnosti či nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, proto postupoval v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

VII. Náhrada nákladů řízení

41. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož má na náhradu nákladů řízení nárok účastník, který měl ve věci úspěch. Tím byla v daném případě žalovaná, která však žádné náklady řízení, přesahující běžnou úřední činnost, nevyčísila. Z uvedeného důvodu tedy krajský soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 20. dubna 2021

JUDr. Magdalena Ježková v. r.

Za správnost vyhotovení: R. V.

předsedkyně senátu